

***Karadžićev intervju, 12. juli 1995. godine
Snimak SRT-a.***

Spiker:

Gost dnevnika je predsjednik Republike Srpske, doktor Radovan KARADŽIĆ. Srpska strana garantuje punu bezbednost svima koji se nalaze u prihvatnom kampu u Potočarima kao i pripadnicima muslimanskih oružanih formacija ukoliko polože oružje i predaju se. Gospodine predsjedniče, kakva je najnovija situacija u Srebrenici?

KARADŽIĆ:

Dobro ste rekli da je Srebrenica udarna vijest, ali bi morala biti udarna vijest i kao potpuni primjer superiornosti srpskog oružja i srpske vojske i u isto vrijeme i primjer srpske plemenitosti. Naime, UNPROFOR je tamo prisutan čitavo vrijeme i mi mu dajemo mogućnosti da ako smatra štiti te civile, da ima potpuni uvid... uvid šta se zbiva. Ni jedan civil nije

stradao, odkad su prestala borbena dejstva, apsolutno je red i mir. Naša vojska omogućava našim civilnim vlastima da se tamo uspostave jer su Srbi bili prognani iz Srebrenice na početku rata, i sada se ti Srbi iz okolnih mjesta vraćaju. Tamo postoje već organi od ranije, izabrani organi Skupštine opštine, srpski organi, i tamo je sada u jednom sređivanju stanja jedna aktivnost izbeglica koje žele da idu. Naime, većina, ogromna većina tih izbjeglica se je izjasnila da ide u Tuzlu. Vjerovatno bi se neki od njih izjasnili da idu i kod ABDIĆA. I mi smo potpuno spremni da im udovoljimo, s obzirom na to da smo potpisali sporazum da svaki građanin ima pravo da slobodno odabere mjesto svoga življenja mada smatramo da ne moraju da idu i da ne treba da idu, ali je jedna stvar sasvim definitivna – to više nikada neće biti uporište terorista kao što ste sami rekli, nikad više nijedan naoružan čovjek izuzev organa milicije tamo ne može biti, i ako žele da prihvate vlasti Republike Srpske, da budu građani Republike Srpske, oni ne moraju da idu. Međutim, pokazalo se da ogromna većina hoće da ide i, uglavnom, odlaze u Tuzlu.

Spiker:

Predlažem da sada pogledamo i snimke koje je reporterska ekipa Srpske televizije donijela iz Srebrenice.

Reporter Snježan LALOVIĆ:

Nakon velikih provokacija i silnih muslimanskih napada odavde iz Srebrenice, pripadnici vojske Republike Srpske bili su prinudeni da oslobode ovo mesto. Mnoštvo je civila koji se ovde predaju Srpskoj vojsci, no muslimanski vojnici se nalaze u paničnom bekstvu po okolnim brdima tako da je operacija oslobađanja Srebrenice i njene šire okoline još uvek u toku.

Spiker:

Na drugoj strani, svetski mediji manipulišu kako je humanitarna situacija u Srebrenici dosta teška.

KARADŽIĆ:

Gospodine Predsjedniče, kakve su vaše informacije o humanitarnoj situaciji u ovom gradu?

Prvo nikad nije bila teška jer su oni uvijek prikazivali šezdeset hiljada stanovnika, najmanje dva do tri puta su uvećavali i zato su dobijali velike količine hrane koju su davali i svojoj vojsci koja je ratovala protiv nas. To je bio izvor čestih napetosti između naše vojske i UNPROFORA i UNHCR-a jer smo mi znali da se tom hranom manipuliše. Drugo, naš komesarijat za izbeglice je kao što vidite priskočio sa jednom pomoći. Vidi se da taj narod deluje ishranjeno, da nema nikakvih problema. Hoću da kažem da, kada biste vi to uporedili sa onim šta se desilo u zapadnoj Slavoniji gdje Hrvati navodno oslobađaju i šta se desilo u slob... u Srebrenici, gdje Srbi oslobađaju. To je takva razlika da se ne može govoriti o ratu uopšte. Ovde se jednostavno zbrinjava stanovništvo I, naravno, ako želi može da ostane, a humanitarna situacija je pod kontrolom naših vlasti i sigurno nećemo dopustiti da civili tamo bilo šta trpe i podnose jer ćemo ono šta imamo podijeliti s njima. Jer to je narod – mogli su se odlučiti da budu naši građani i jednostavno, muslimanski civili nikad nisu bili naši neprijatelji i protivnici, nikad se nismo borili protiv njih. Ovog puta će isto tako biti.

Spiker:

Muslimanski zvaničnici IZETBEGOVIĆ i SILAJDŽIĆ danas su delovali zbunjeno. Ponovo prozivaju Ujedinjene nacije i Jasushija AKASHIJA kao oličenje neodlučnosti Ujedinjenih nacija, traže da Ujedinjene nacije i NATO vrate status bezbednosne zone Srebrenici.

KARADŽIĆ:

Pa Srebrenici možemo vratiti status bezbednosne zone jedino mi. Ona će tek sada biti bezbednosna zona jer će svi koji ostanu u Srebrenici, kao i oni koji se vrate, to jest - Srbi, biti bezbjedni. Do sada nitko nije bio

bezbjedan. Po međunarodnom ratnom pravu, bezbjednosna zona je zona oko koje se dve vojske, dve strane u sukobu, dogovore, nacrtaju njene granice i potpišu da tu neće biti nikakvih vojnika, nikakvog oružja. Da će tu biti civili i da će uživati zaštitu obe strane. To nije bilo tako, nijedna zaštićena zona nije demilitarizovana, sam gospodin GALI je rekao da su zaštićene zone vojnička uporišta za izvođenje akcija protiv srpskih teritorija i srpskog naroda i to mora da prestane. To mora da prestane i u Bihaću, i u Tuzli, i u Srebrenici, i u Žepi, i u Goraždu, i u Sarajevu. Svih šest zona moraju prestati da se odnose kao plasi-darm za napade na ... srpske teritorije, paljenje srpskih sela, ubijanje srpskih civila. Niko ne može nas dovest' u situaciju da mi vraćamo neki status Srebrenici dok je ona bila uporište muslimanske vojske. To ne dolazi u obzir. Ovo je rat i mi smo u tom ratu jedna od strana. Ujedinjene nacije ne smiju nipošto i ni u kojoj situaciji biti jedna od strana u sukobu. Ukoliko budu strane u sukobu, to je otvoreni rat sa Srbima. I mi ćemo morati da se branimo. A htio bih da podsjetim kompletnu međunarodnu zajednicu na jednu hipokriziju: kada god iz tih zaštićenih zona, iz Bihaća, iz Tuzle, iz Sarajeva i čak iz Goražda, muslimanske snage napreduju kroz srpsku teritoriju - doživljava se aplauz u čitavom svijetu, a kada Srbi naprave kontra-ofanzivu i neutrališu svog protivnika - onda se diže kuknjava u svijetu i žal za gubitkom. Vidite da muslimanski civili nisu ništa izgubili, ali je muslimanska vojska izgubila. Ono šta bih ja mogao da pre jeste da ubrza konferenciju jer što duže rat traje, to ćemo mi Srbi biti manje fleksibilni. Mi smo najfleksibilniji bili na Lisabonskoj konferenciji prije nego što je rat počeo. Sa svakim danom rata mi smo u poziciji da ne možemo da vratimo ništa od teritorije i da će u stvari faktičko

stanje odigrati glavnu ulogu. Prema tome, bolje bi bilo da ubrzaju konferenciju, skinu Jugoslaviji sankcije, dovedu nas za pregovarački stol pod jednakim uslovima i da rješe krizu, a ne da se uključuju aktivno protiv Srpske vojske, srpskog naroda i Republike Srpske u političke igre. Isključivo su pomagali Muslimanima. I Muslimani su tu nezahvalni. Da nije UNPROFOR – a, oni bi već bili davno poraženi. I prisustvo UNPROFOR – a ovde, zvuči paradoksalno ali, je ustvari produžilo rat. Da UNPROFOR – a nema ovde, Srbi bi završili ovaj rat. I bojim se da se ovaj rat drugačije neće završiti nego srpskom pobjedom. I to potpunom. Mada smo mi željeli da se odvojimo a ne da ih pobijedimo i uzmemo sa sobom u svoju državu. Konačno, Bosna je nekad bila u cjelini srpska i može se desiti da ona se cijela vrati u Jugoslaviju.

***Potočari, 12. ili 13. juli 1995. godine
Snimak WTN - Reuters***

Glasovi žena:

-Hajde evo me..Đ

-Nemoj me držat' ...

-Hajte za mnom, ba pa /nerazumljivo/ 'vamo bona...

Vojnik:

Hajmo, nemoj puno snimat'.

Ženski Glas:

Mirela...

Muški Glas:

Miladine! ' Ajte!

Vojnik:

Polako, polako. Čuješ ženska šta priča! 'Ajde ako su ti djeca. Polako! Stani.